

forhøre sig hos alle Pengeinstituter om Vedkommendes pekuniære Forhold; de ville vistnok foretrække at lade Vedkommende selv give de i saa Henseende fornødne Oplysninger, især naar han vil have, at det skal komme ham tilgode, og det vil han jo i Reglen ogsaa kunne gjøre. — Forslaget under Nr. 10 gaaer jo væsentlig ud paa at give Indkomstsiften en Retning af Formue- og Leilighedsstat. Som jeg tidligere har bemærket, vilde jeg for mit Vedkommende vistnok have foretrukket at tilveiebringe hele den Sum, der nu er bestemt at skulle udredes af Landet, ved personlig Paaligning, men det hører ganske sikkert ogsaa til de Punkter, med Hensyn til hvilke jeg har sagt mig selv, at jeg hverken vilde, eller antog, at det kunde nytte at forsøge paa at tilveiebringe nogen Forandring, og jeg skal derfor paa ingen Maade tilraade nu at vedtage dette Endringsforslag. Den ene af de ærede Forslagsstillere (Milling) rettede en Anmodning til mig om at udtale, hvad jeg meente, der kunde siges i den meget omtalte Betænkning med Hensyn til Forklaring af Udtrykket: „særlige Forhold“. Ja, dette bliver et af de vanskeligste Punkter at komme ind paa, og jeg tvivler om, at man kan gaae meget grundig tilværks i saa Henseende, det vil hovedsagelig berøe paa den Maade, hvorpaa de forskjellige Sogneforstanderskaber ville tage denne Sag. Smidlertid skal jeg ikke nægte, at jeg antager, at de, efter den Øvelse, idetmindste endeel af dem have i at bruge Ligning paa Formue og Leilighed og deres fuldkomne Uafhængighed med at ligne Indkomstsiften, netop med meget stor Begjærighed ville bruge den Udvei, der er givet i § 12, og at man derfor snarere maa vente, at de i denne Retning ville gaae for vidt end ikke langt nok; de behøve i alt Fald vist ingen Instrux i saa Henseende. Jeg kan saaledes ikke sige, hvormange Børn der udfordres til, at det skal være „særlige Forhold“; det vil jeg ganske overlade til de forskjellige Sogneforstanderskaber. Ligeledes finder jeg virkelig heller ikke, at der, naar man engang giver sig ind paa dette System af

Indkomstsiften, er tilstrækkelig Føie til derfra at udfordre de Bestemmelser, der allerede finde Sted her i Staden, og da navnlig den, at disse Medsættelser, til hvilke der gives Afgang i § 12, og som, efter hvad jeg bemærkede, vistnok ville blive benyttede meget rigeligt, maae knytte sig til, at Vedkommende benytte Selvangivelse og fremsende deres Begjæring derom inden 15de Mai. Selvangivelsen skal jo være indgivet inden denne Tid; men man kan jo ogsaa samtidig dermed fremkomme med sin Begjæring om Medsættelsen, og jeg mener saaledes, at der ikke er nogen særlig Grund til at foretage nogen Forandring i Paragrafen med Hensyn til denne Termin af 15de Mai. — Naar endelig Forslaget under Nummer 14 gaaer ud paa, at der skulde gives Overligningskommissionen Myndighed til at lade Vedkommende bekræfte deres Angivelse under Eds Tilbud istedetfor, som i Lovforslaget, at lade dem bekræfte den med Ed, troer jeg ikke, at denne Bestemmelse, der ogsaa findes i Loven for Kjøbenhavn, har den praktiske Betydning, som den ærede Forslagsstiller synes at tillægge den. Det er ingenlunde, i det mindste saavidt jeg veed, Tilfældet, at det oftere benyttes, at Folk kaldes op og opfordres til at aflægge Ed; til min Kundskab er der ialfald ikke kommet noget saadant Tilfælde; det kan naturligvis være skeet, men jeg har dog ikke hørt det eller truffet paa Noget, der har haft Kundskab derom. Paa den anden Side staaer det ganske vist i Loven som Trubsel for Vedkommende, der maa vide, at den Angivelse, han giver, kan han restikere enten selv at maatte erkjende for falsk, eller ogsaa at blive opfordret til at aflægge Ed paa, at den er rigtig, hvilket han i saa Fald naturligvis ikke vil gjøre.

Sæle: Jeg har heller ikke den negning kunnet være saa heldig at see, at den ærede Indenrigsministers Grunde ere af stor Betydning. Naar han saaledes siger, at Sogneforstanderskaberne kunde ligesaa godt henvende sig til hver enkelt Mand, da troer jeg rigtignok,